

Завикаха всички ура. Мжжетъ от-
стжиха назадъ. Войниците спрѣ-
ха. Следъ кѣсо време тѣ бѣха раз-
предѣлени, кой кѣде ще ношува.
Деца и мжже поведоха гоститѣ
къмъ домоветѣ си.

Отиде дѣдо Илия по-навѣтре въ
навалицата и дръпна за шинелитѣ
двама войници, които още никой
не бѣ повелѣ.

— Елате у менѣ! — викна имъ
той и махна съ ржце.

Младитѣ момци го разбраха мно-
го лесно и се зарадваха на сър-
дечната му покана.

Предъ една малка изкривена пор-
та старецътъ спрѣ. Гоститѣ влѣ-
зоха. Дѣдо Илия притвори врата-
та и влѣзе следъ тѣхъ. Посрещна
ги бабичката. Тя вече бѣше по-
разчистила, понаредила.

На момчетата много имъ хареса
обстановката, напоена съ чисто-
сърдечностъ и доброта. Разполо-
жиха се. Баба Мария бѣше при-
готвила топла водица за чай. Под-
несе имъ по една чашка. Следъ
това донесе и легенчето да си из-
миятъ краката.

Гледаха я войниците и не може-
ха да ѝ се нарадватъ. А тя внася-
ше едно друго. Изнасяше непо-
трѣбното. Гледаше ги право въ
очитѣ, че иначе съ думи и безъ
туй не можеше да ги разбере.

Следъ обѣдъ момчетата си по-
спаха. Старцитѣ не се мръднаха.
Говорѣха си, но полекичка, никой
да не ги чуе.

Като се събудиха гоститѣ, баба-
та имъ направи по едно кафенце.
Това я бѣ научилъ старецътъ ѝ.
Бѣше ѝ казалъ, че германцитѣ мно-
го обичатъ да пиятъ кафе. И на-
истина тѣ ѝ се зарадваха. Трогна-
ти отъ сърдечния приемъ, тѣ се
поотпустнаха и започнаха и два-
мата да показватъ разни снимки.
И двамата бѣха женени. Показваха
на старцитѣ невѣститѣ и децата си.
Единиятъ имаше едно момче и мо-
миче, а другиятъ само едно моми-
ченце. Баба Мария взе картичкитѣ.
Почна да ги цѣлува и да плаче.

— Бабинитѣ, сладкитѣ! — вика-
ше тя. — И баба има такива като
васъ внучета, ама сж далече —
чакъ у София сж.

Единиятъ отъ войниците изваж-
даше една подиръ друга снимкитѣ.
Измъкна отъ джеба си и една из-
вехтѣла, измачкана картичка. На
нея бѣха фотографирани единъ гер-
мански войникъ съ желѣзна каска

